

[Arne Bjerregaard]

synspunkter, at familien er en enhed, og når familien er en enhed, så må den beskattes som en enhed, hvis den ønsker det.

Hvis den ikke ønsker det, så siger venstre, at familien skal have lov til at være to selvstændige personer, også i skattemæssig henseende. Man får altså en valgfrihed, idet man enten kan vælge at blive egentlig sambeskattet eller kan vælge at blive fuldstændig særbeskattet.

Det er egentlig fantastisk, når man vil fastholde et indkomstskattesystem, som har en fordelingsmæssig målsætning og dermed også rykker over i sociallovgivningen. Inden for sociallovgivningen fastholder man – også fra hr. Bernhard Baunsgaards side og fra dem, der er imod dette her – at det skal være et familieanliggende, her er det familien, der skal tilgodeses, ikke den enkelte skatteyder. Derved får man en klar skævhed i lovgivningen, fordi skattelovgivningen og sociallovgivningen er uadskillelige. De har samme formål, nemlig at få en indkomstudjævning i samfundet.

Derfor har man, mener vi, kun den mulighed at vælge f. eks. den vej, som her er foreslået, eller den vej, som Thorkil Kristensens udvalg begynder på, nemlig at sige: vi må have en total proportionalbeskatning. Ja vel, så har vi løst problemet her. Så kan vi løse de øvrige sociale problemer på anden måde, nemlig, som vi har sagt, ved at lave et betydeligt persontilskud til alle uanset alder. Eventuelt kan vi i den situation sige: vi vil overhovedet ikke have noget persontilskud, men vi må udligne totalt over sociallovgivningen. Så har skattelovgivningen kun fiskal betydning, den har ikke fordelingsmæssigt nogen betydning længere; så må vi lave fordelingspolitikken udelukkende over socialpolitikken.

Vil man ikke adskille, får man ikke nogen mulighed for at lave et stringent system, hverken i sociallovgivningen eller i skattelovgivningen. Da jeg fornemmer, man ikke vil adskille, så må man gå den anden vej og sige: så må vi samordne skattelovgivning og sociallovgivning, således at sociallovgivningen ikke modarbejder skattelovgivningen, eller således at man ikke kan udnytte sociallovgivningen, fordi skattelovgivningen er udformet med en progressiv skala osv.

Altså, vil man have, at sociallovgivningen skal være et familieanliggende, så må skatte-

lovgivningen også være et familieanliggende. Det er det, som venstre bl. a. prøver på at sige her, og som vi er enige i at man skal prøve at nå frem til.

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak for de venlige bemærkninger, der spredt har kunnet noteres om dette forslag. Ikke mindst vil jeg selvfølgelig rette en tak til hr. Arne Bjerregaard.

Flere, herunder skatteministeren og socialdemokratiets ordfører, hr. Karl Nielsen, har været inde på, at der jo i forvejen ligger et forslag til behandling i skatteudvalget om en ændret ægtefællebeskatning. Det fremstod, som om det næsten var et argument imod det forslag, som venstre her har lagt frem. Det er jo netop baggrunden for fremsættelsen af dette forslag, at venstre er stærkt utilfreds med det forslag om ny ægtefællebeskatning, som skatteministeren har lagt frem. Vi mener, der er brug for at drage lidt andre synspunkter ind i diskussionen om ægtefællebeskatning.

Der er i hvert tilfælde mindst fire punkter, hvor der er en grundlæggende forskel imellem venstres forslag til ny ægtefællebeskatning, som vi her behandler, og skatteministerens forslag, som for tiden behandles i folketingets skatteudvalg.

For det første skaber venstres forslag en reel ligestilling mellem kvinde og mand. Ministerens forslag skaber ikke reel ligestilling, men kun papirarbejde. Ministerens forslag er en narresut til kvinderne. Konsekvensen af ministerens forslag er, at ægtefællerne for at opnå det, man kalder en ligestilling, skal foretage en masse administrativt vanskelige formueomfordelinger ægtefællerne imellem, uden at det i øvrigt får nogen synderlig virkning på skattebetalingen. Det skal ministeren for så vidt ikke høste kritik for, fordi en konsekvent gennemførelse af ministerens forslag ville have betydet en skærpelse af beskatningen for mange familier. Det skal kun føre til en erkendelse af, at ministerens forslag ikke lægger op til en reel ligestilling.

For det andet medfører venstres forslag, at medhjælpende ægtefæller bliver ligestillet med udearbejdende ægtefæller, simpelt hen fordi venstres forslag indebærer, at halvdelen af virksomhedens overskud kan overføres til